

המתנה

ג. סקרביצקי

מי שבא אלינו הביתה אמר תמיד שאצלנו גן חיות של ממש. היו לנו ציפורים, סנאי וגם קיפוד – קראו לו "קוצני".

כשהלכתי לטייל ביער, תמיד הבאתי הביתה משהו – בקיץ חיפושיות, פרפרים ובחורף אצטרובלים מרוקנים. ואז היינו בודקים עם אבא מי רוקן אותם – סנאי או נקר או ציפור אחרת.

ופעם הבאתי לאבא מתנה מיוחדת. מצאתי אותה יחד עם קוסטיה – חבר שלי.

טיילנו ביער שאחרי הכפר. ראינו גדם עץ רקוב והתחלנו לבדוק אותו. ופתאום קוסטיה התכופף וצועק:

"ראה יורי. מה זה?"

גם אני התכופפתי. רואה: במרכז הגדם, ממש בתוך הרקב, נוצץ משהו כמו זהב. עיגול כזה כמו טבעת, אבל גדולה יותר, דומה לצמיד.

קוסטיה אומר:

"אולי אוצר?"

הרים אותו ומיד זרק צועק:

"נחש! אל תיגע!"

לקחנו מקל והתחלנו להזיז אותו, אבל הוא לא מתנועע. קוסטיה אפילו הרים אותו במקל והנחש לא זז. סימן, חשבנו, הוא מת. נגעתי בו באצבע – קשיח, ייבש לגמרי.

אומר קוסטיה:

"זה נחש מוקסין. כשהוא חי הוא מסוכן. אם יעקוץ – תמות מיד."

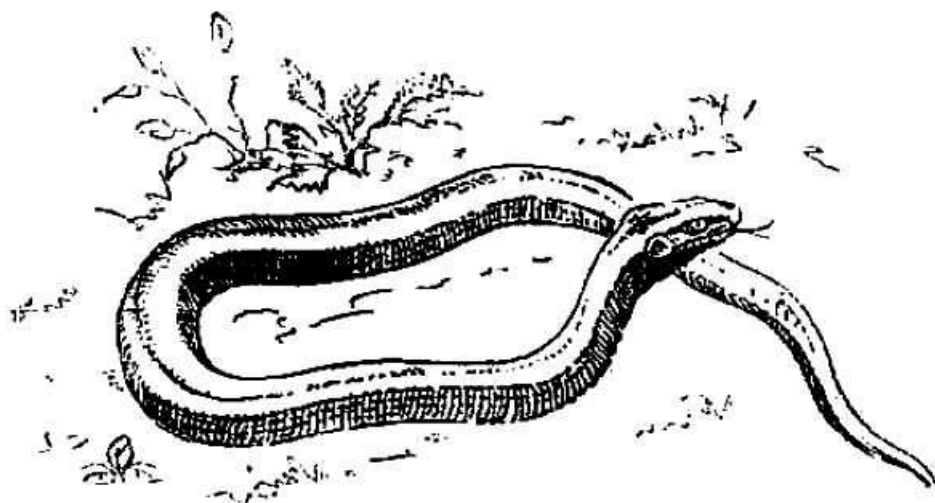
ואני אמרתי:

"לא נכון להגיד 'יעקוץ'. אבא אמר לי כי הנחשים לא עוקצים אלא נושכים. אין להם עוקץ אלא שיניים, ובשיניים שקיות קטנות עם רעל. כשהנחש נושך הרעל יוצא מהשקיות."
"לא חשוב יעקוץ או ינשוך" אומר קוסטיה "כך או כך תמות."

לקחנו את הנחש המת לידיים התחלנו לבדוק. יפה כזה, נוצץ כמו מנחושת.

אבא עוד אף פעם לא סיפר לי על נחש כזה. הוא אמר שיש בסביבתנו נחשים, אפורים ושחורים. הם נושכים וארסיים. ויש זעפנים לא ארסיים ולא נושכים אלא רק מוציאים את לשונם ומי שלא יודע חושב שזה לא לשון אלא עוקץ ומפחד. ואני לא מפחד ולוקח ישר ביד.

את הזעפן קל להבדיל מנחש ארסי, כי על ראשו שני כתמים צהובים ולנחש ארסי אין כאלה. אני מכיר נחשים וזעפנים אבל מוקסין כזה ראיתי רק בפעם הראשונה. ביקשתי שקוסטיה ייתן לי אותו.

הוא הסכים ורק רצה שאתן לו ווים לדייג. שמתי את הנחש בכיס ורצתי הביתה. רציתי מאוד להראות אותו לאבא. ובבית אמא אמרה שאבא

נסע לכפר השכן ויחזור מאוחר מאוד.
ואז החלטתי לעשות לא הפתעה – שמתי את הנחש
על שולחן הכתיבה ליד הדיוטה וכיסיתי בניר סופג,
כדי שאמא לא תראה ולא תזרוק אותו. אבא יחזור,
יתחיל לכתוב דבר מה וימצא את המתנה שלי.
אחרי שסידרתי הכל הלכתי שוב לטייל.
אחר כל קראו לי לארוחה. מיד הצצתי לחדר
העבודה של אבא. פתחתי את הדלת ורואה – הניר
הסופג על הרצפה והנחש איננו.
הלכתי מיד לאמא:
"למה זרקת את המתנה שלי משולחן של אבא?"
ואמא לא מבינה:
"איזו מתנה? שום דבר לא הורדתי משולחנו של
אבא."
נדהמתי. שתקתי וחשבתי "איך זה? אם אמא לא

לקחה סימן שהנחש ברח בעצמו? סימן שהוא לא
מת אלא רק העמיד פנים?"
התחלתי לפחד. הרי הוא ארסי! אז עכשיו הוא
ינשוך את כולנו?
לא אמרתי דבר לאף אחד. לבשתי את כפפות העור
של אבא והתחלתי לחפש את הנחש. כל היום
זחלתי תחת השולחנות, הסתכלתי אחרי הארונות,
אך לא ראיתי אותו. רק תחת המיטה, על נעלי
הבית החמות של אמא ישן הקיפוד שלנו – קוצני.
הוא תמיד ישן שם ואמא תמיד כעסה עליו בגלל
זה. היה קורה שאמא רוצה לנעול את הנעליים,
שמה רגל תחת המיטה והוא קופץ לה על הרגל,
לפעמים דוקר אותה ועוד נוחר עליה כדי שלא
תפרעיה לו.
עברתי את כל החדרים, התעייפתי ואת הנחש לא

ואני רואה – המוקסין חי בידיים של אבא, מסתובב,
תופס את האצבעות שלו. ואז צעקתי:
"זרוק! זרוק! נחש! מוקסין!"
ואמא צועקת עוד יותר חזק.
אבא צחק ואמר:
"למה אתם צועקים? זה בכלל לא נחש אלא לטאה,

מצאתי. סימן, חשבת, שהוא מצא סדק כלשהו
וברח מהבית. ובכל זאת פחדתי עוד קצת – אולי
הוא הסתתר איפה שהוא ויושב שם?
בערב אמא חיפשה דבר מה בפרוזדור ופתאום
צועקת:

"בוא הנה מהר! מהר!"

יצאתי מהחדר וישר אל אמא לפרוזדור. ורואה:
אמא עומדת על הכסא, מסתכלת תחת רגליה, ועל
הרצפה הקוצני שלנו מחזיק משהו ומטלטל אותו.
ובאותו רגע הדלת נפתחה ואבא ניכנס.

"מה קרה?"

ואמא מצביעה על הקיפוד וצועקת:

"נחש! נחש!"

אבא ניגש, התכופף, תפס את הקיפוד והתחיל
להוציא ממנו את הנחש.

רק בלי רגליים."

לא האמנתי.

"איך היא אבדה את הרגליים?"

"לא אבדה" אמר אבא "זה מין כזה, וקוראים לה

קמטן ולא מוקסין. והיא בכלל לא ארסית."

מיד הפסקתי לפחד, ניגשתי לאבא וליטפתי את

הקמטן. והיא רק סבבה את ראשה והתפתלה כמו

נחש ממש. רק אמא לא רצתה לשמוע עליה.

"תסלקו את גועל הנפש הזה. לא אסכים לשמור

אותו בביתי."

אבא לקח את הלטאה לחדר העבודה שלו וקרא לי

אליו.

"זה מוזר מאוד" אמר "מאין הגיעה הקמטן בחורף

לבית שלנו?"

ואז סיפרתי לו איך הבאתי את הקמטן מהיער

ושמתי על השולחן. והיא לא הייתה מתה אלא רק

העמידה פנים כך.

"לא העמידה פנים אלא ישנה חזק" הסביר לי אבא

"היא נכנסה לתוך הגדם הרקוב עוד בסתיו

והתכוונה לישון שם כל החורף. כך עושים כל

הנחשים והלטאות."

אבא מצא צנצנת, שם פנימה את הלטאה שלי

והכניס למחסן. אמר לי שהקמטן שם תירדם בקור

ותישן עד האביב. ובאביב, כשרק השמש תחמם,

היא תתעורר ונשחרר אותה.

וכך היה. הקמטן נרדמה אצלנו בצנצנת וישנה כל

החורף. שכחנו עליה בכלל ובאביב, כשנזכרנו,

הסתכלנו – והצנצנת הייתה ריקה. כלומר היא

התעוררה וזחלה החוצה איכשהו. כנראה לא

אטמנו מספיק את הצנצנת.

כשנודע לאמא שהלטאה שוב ברוחה, היא כעסה מאוד על אבא ועלי. והרבה זמן אחר כך, כל ערב לפני השינה, אמא בדקה תחת כל הכיסאות, מיטות, הסתכלה אחרי הארונות וכל הזמן התמרמרה עלינו שעוד מעט אנו נביא גם תנין הביתה.
ואני באמת הייתי מאוד רוצה תנין, אפילו קטן.

